

Arrest

nr. 77 253 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. PRESTI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2009 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen aangevuld.

1.2. Eveneens bij schrijven van 16 december 2009 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd nadien eveneens verschillende malen aangevuld.

1.3. Op 19 april 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Tegen deze beslissing hebben verzoekers een annulatieberoep en een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die beide werden verworpen bij arrest nr. 67 800 van 3 oktober 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 2 december 2011 dat de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onvankelijk doch ongegrond is. Deze beslissing werd op 5 december 2011 aan verzoekers betekend.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2009 werd ingediend door:

M.S. (...)

en echtgenote:

M.S. (...)

Nationaliteit: armenië

(...)

in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek onvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts- adviseur stelt in haar verslag dat uitde voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene in de periode januari- december 2010 leed aan een aandoening waarvoor ze medicamenteus behandeld werd. Ze werd tevens gevolgd door een (gespecialiseerder) arts: er was sprake van een gunstige evolutie.

De arts adviseur merkt op dat de meest recente overgemaakte medische attesten dateren van 11 maanden geleden. Sindsdien zijn er geen gegevens meer beschikbaar aangaande de verdere evolutie van de aandoening van betrokkene, noch over de eventuele huidige noodzakelijke medische behandeling en/o opvolging.

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

De arts adviseur komt dan ook tot conclusie dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie en een gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening, niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, te bevestigen.

Derhalve

1) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen andere behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is g een bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. de doorgedreven inzet en wil van betrokkene zicht te integreren op zowel sociaal, economische als cultureel vlak, hun duurzame sociale banden met ons land, hun inspanningen die de Nederlandse taal te leren, het feit dat ze leven als goede en vriendelijke mensen, het gegeven dat ze reeds een uitgebreide vrienden en kennissenkring opgebouwd hebben, hun werkwilgheid, hun blanco strafregister, hun aanpassing aan de Belgische zeden, gewoonten en samenlevingsvormen) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende groepen m.n. ten eerste het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet- medische argumenten buiten de medische context van artikel 9 ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Rekening houdend met hun betoog werpen verzoekers in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft telkens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering. Schending van artikel 2 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van artikel 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Dat verzoekers de regularisatie-aanvraag deden op grond van de medische aandoening van mevr. M. Dat in de beslissing dd. 02.12.2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, wordt gesteld dat de meest recente overgemaakte medische attesten dateren van 11 maanden geleden. Dat om die reden de aanvraag conform artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Thans betekent dit niet dat mevr. M. niet meer in behandeling is en haar aandoening niet ernstig is. Verzoekers brengen een medisch attest bij van 08.12.2011 waaruit blijkt dat mevr. M. nog altijd medisch wordt opgevolgd en het noodzakelijk is dat zij alhier begeleid en opgevolgd wordt. Een terugkeer naar het land van herkomst houdt een risico in voor haar gezondheid. Bovendien kan zij daar niet genieten van een goede medische behandeling en opvolging. Er wordt benadrukt dat mevr. M. elke maand medisch opgevolgd dient te worden en dit voor onbepaalde duur. “De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen” (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519); Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering — en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen; Uit het voormelde blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(...) Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van voormelde artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van

verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek leveren, en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Ten overvloed merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoekers' concrete kritiek dat 'een terugkeer naar het land van herkomst een risico voor haar gezondheid inhoudt waarbij zij ter ondersteuning een nieuw medisch attest dd. 08.12.2011 voorbrengen, laat verwerende partij gelden dat deze beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar dit attest van 08.12.2011 in het kader van een annulatieberoep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van 02.12.2011. Aan de gemachtigde kan vanzelfsprekend niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een medisch attest dat hem niet ter kennis is gebracht vooraleer de beslissing werd genomen (het attest dateert trouwens ook van na de bestreden beslissing). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007) Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Terwijl verzoekers verder niet betwisten dat, zoals gesteld in het advies van de arts-adviseur en opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing, de meest recente attesten die werden voorgelegd dateren van 11 maanden geleden. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om te oordelen dat de door verzoekster aangehaalde medische problemen niet kunnen weerhouden worden als een grond om een verblijfsvergunning toe te staan. Er is terecht beslist dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige medische aandoening in dit verband aldus niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te beoordelen. Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-attaché te volgen. Verzoekers gaan trouwens niet eens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, noch op de inhoud van het advies van de arts-adviseur, doch beperken zich ertoe te verwijzen naar een nieuw medisch attest dat zij voor het eerst aan haar verzoekschrift voegen. Verzoekers hun beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen gelet op de voorhanden zijnde gegevens. De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekers' betoog "Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt" mist dan ook feitelijke grondslag. Zij tonen verder met hun overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hen niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Verzoekers' betoog inzake de schending van de zorgvuldigheidsplicht is uitsluitend gesteund op een attest van 8 december 2011 dat ze voegen bij hun verzoekschrift en waaruit ze bepaalde conclusies trekken en poneren. Te dezen dient de Raad op te merken dat stuk nr. 6 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift een psychologisch advies ("avis psychologique") betreft, dat opgesteld werd door psychologe N.K.K. Verzoekers kunnen niet dienstig de motivering van de bestreden beslissing proberen onderuit te halen met een attest opgesteld door dezelfde psycholoog van wie ze reeds eerder attesten hebben overgemaakt en waarbij de arts-adviseur in haar advies van 2 december 2011, waarop de bestreden beslissing steunt en dat verzoekers onder gesloten omslag ontvangen hebben, oordeelde dat ze niet zijn opgesteld en ondertekend zijn door een arts, derwijze dat ze inhoudelijk niet verder in overweging genomen worden bij het opstellen van het medisch advies. Verzoekers brengen niets in tegen voormelde vaststelling. Ze tonen derhalve met een attest dat niet opgesteld werd door een arts en dat bovendien dateert van na het treffen van de bestreden beslissing niet aan dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft in het kader van de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat een medisch attest vereist dat opgesteld werd door een arts.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op "van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht en schending van artikel 8 EVRM, 6 EVRM, 3 EVRM."

Verzoekers betogen als volgt:

"Verzoekers aanvraag werd geweigerd zonder dat hen voldoende de kans werd gegeven hun situatie toe te lichten. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers. Uit het medisch attest van 08.12.2011 blijkt dat mevr. [M.] al sedert december 2009 in behandeling is en vandaag de dag nog altijd opgevolgd wordt. Men kan en mag niet zomaar concluderen dat haar aandoening niet ernstig is en dat derhalve het verzoek conform artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient verklaard te worden. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) — (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt belangrijke mensenrechten voor verzoekers die zoals uit hun situatie blijkt zeker gevrijwaard dienen te worden. Dit maakt dan ook een onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Dat de bestreden maatregel eveneens een inbreuk uitmaakt op art. 3 E.V.R.M. aangezien het een mensonwaardige behandeling zou uitmaken moesten verzoekers worden teruggestuurd naar het land van herkomst. Dat de bestreden maatregel een inbreuk maakt op artikel 8 EVRM, nu verzoekers familie alhier woont. (zie supra) Dat het verbreken van deze familiebanden voor verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken. Dat door de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekers wordt verstoord, sterker nog, onmogelijk wordt gemaakt. De bestreden beslissing is veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.7. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verwerende partij herhaalt vooreerst andermaal dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar een medisch attest dat dateert van na de bestreden beslissing, en waarmee de gemachtigde aldus geen

rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Verzoekers kunnen niet dienstig ontkennen dat op basis van de voorliggende gegevens de gemachtigde terecht een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen. Terwijl niet kan worden ingezien welke relevantie de theoretische beschouwingen van verzoekers aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel kunnen hebben, temeer daar verzoekers alle inlichtingen die zij wilden verschaffen en alle stukken waarop zij zich wensten te beroepen, kunnen meedelen aan de gemachtigde bij hun aanvraag zelf of bij een aanvullend schrijven totdat er een beslissing genomen wordt. Waar verzoekers vervolgens pogen voor te houden, zij het uiterst summier, vaag en ongestaafd, dat 'het eveneens een inbreuk uitmaakt op art. 3 EVRM aangezien het een menonwaardige behandeling zou uitmaken moesten verzoekers worden teruggestuurd naar het land van herkomst', moet worden opgemerkt dat verzoekers volkomen in gebreke blijven toe te lichten om welke reden een terugkeer naar het herkomstland een menonwaardige behandeling zou uitmaken. Terwijl de bestreden beslissing op zich geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat verzoekers hun beschouwingen dienomtrent alleszins niet relevant zijn.

Om voormelde reden (de bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten) is ook de verwijzing naar art. 8 EVRM in casu niet dienstig. Een terugkeer naar het herkomstland is geen gevolg van de bestreden beslissing.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat:

verzoeker inmiddels is teruggekeerd naar zijn herkomstland (ingevolge de repatriëring op 26.12.2011), terwijl verzoekster (t.a.v. wie eveneens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde was genomen) voor zover dit blijkt uit de verklaringen van haar echtgenoot op 05.12 en 09.12.2011 zou zijn ondergedoken bij een broer in Wallonië (van wie verzoeker de naam noch adres wilde meedelen).

Uiterst ondergeschikt:

"4.3.14. Het betoog van verzoekster komt erop neer dat haar teruggedrijving van het Belgisch grondgebied zonder haar man en kind, een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Uit de nota opgesteld door S.H. van de Directie Controle Binnenland en Grenzen (...) blijkt dat het de bedoeling was om verzoekster die in het centrum 127bis verblijft, samen met haar echtgenoot en haar kind, die in de woonunit in Tubize verblijven, samen op 10 mei 2011 terug te drijven om 17u30. (...) vast te stellen dat verzoeksters man en kind op 10 mei 2011 in de loop van de voormiddag uit de woonunit in Tubize ontsnapt zijn. (...) De Raad kan aan de hand van de voorliggende gegevens dan ook niet anders dan vaststellen dat een eventuele teruggedrijving van verzoekster zonder man en kind in de hand gewerkt wordt door het eigen gedrag van haar familieleden. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM" (R.v.V. nr. 61 377 dd. 12.05.2011).

"er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvvce.be e).

In het kader van de beslissing 9bis werd uitdrukkelijk gesteld dat, waar verzoekers verwezen naar hun dochter en kleinkind dewelke legaal in België verbleven, "de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Deze beslissing is ingevolge het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 03.10.2011 definitief geworden. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Evenmin tonen verzoekers aan dat zij een gezin zouden vormen met de overige familieleden, noch dat er een mate van afhankelijkheid zou zijn.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen dan ook geenszins afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing dd. 25.09.2007 (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van de verzoekende partij niet meer zijn dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Waar verzoekers tot slot in de hoofding van het middel een schending van art. 6 EVRM hadden ingeroepen, dient te worden opgemerkt dat — los van de vaststelling dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 EVRM valt — verzoekers ook nalaten aan te geven om welke reden zij dit artikel geschonden achten.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren -worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750,

18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en confoint de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.
Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.8. Voor zover verzoekers de schending opwerpen van artikel 6 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekers in gebreke blijven te duiden op welke wijze de bestreden beslissing voormelde verdragsbepaling schendt. Alleszins is het zo dat administratieve beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM. Deze regels hebben een publiekrechtelijk karakter, terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM, *Maaouia v. France* ECHR 2000-X; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoekers de schending van de zorgvuldigheidsplicht baseren op een attest van 8 december 2011 dat ze voegen bij hun verzoekschrift. Te dezen volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.10. Waar verzoekers aanvoeren dat zij de gelegenheid hadden moeten krijgen om hun persoonlijke situatie toe te lichten, doelen zij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers hebben ook de mogelijkheid gehad hun persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten in hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen en in hun veelvuldige aanvullingen ervan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoekers poneren dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM, maar laten na uiteen te zetten waarom het een mensonwaardige behandeling zou uitmaken om hen terug te sturen naar het land van herkomst. Het middel is onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. Ten overvloede dient de Raad er net als de verwerende partij op te wijzen dat de bestreden beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel zodat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM geen feitelijke grondslag heeft.

2.12. Waar verzoekers de schending opwerpen van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

2.13. Ten overvloede, verzoekers laten ook na hun gezinsleven en de inbreuken hierop te concretiseren. Wanneer een schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd wordt, is het nochtans in de eerste plaats de taak van de verzoekende partijen om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het bovendien anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het

Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geen elke indicatie in dit verband verstrekt door de verzoekende partijen. Evenmin wordt een dergelijke indicatie verstrekt aangaande de band tussen verzoeker en zijn broer.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA